

• FØROYA • SOCIAL-DEMOKRAT

FRÆLSI

JAVNAÐUR

BRÓÐURSKAPUR

Nr. 52. b.

Lysingsprisur fyri pottireglur: 30 oyri, á forsiðuni,
20 oyri, á 3. og 4. síðu. Við stórrí lysisum fæst
áviðtíðir í prísinum.

Tírsdag hin 23. decembr 1930.

Kostar kr. 1.50 fjórðingsárið + Porto. Blaðið
verður bílagt á posthúsinum, brævasvarstøðum
og skrivstovuni. Telf. 143.

4. árg.

UNGEN AF LUDVIG HANSEN

FØRSTE Gang, Tove Stendrup var Vidne til Ufred mellem Forældrene, var hun halvsjette Aar. Der havde ogsaa for været Smaarivlinger, men de havde altid agtet paa, at deres lille Unge, den eneste i Reden, intet skulde høre. Men denne Gang ønskede de intet Hensyn. De hadske Ord skrattede fra de sammenbidte Munde, lynede fra de rasende Blikke. Tove kom op fra sin Leg i Gaarden en Søndag Formiddag og blev som stivnet staaende med aaben Mund, da hun havde listet Stuedøren op. Hun følte det, som gik hendes sorgfri Tilværelse med et under, som vendte det, der nu skete, fuldstændig op og ned paa alt det, hun var opostret til at forstaa!

Længe stod hun maalles. Saa lukkede hun pludselig Hænderne op om Ørerne, løb ind til Sofaen i den anden Stue og pressede Hovedet dybt ned i Puden. Men det frygtelige blev ved at skurre mod hendes Øren, og hun brød ud i en saa voldsom Graad, at hun tilslidst ingen Ting kunde høre for sin egen Hulten.

Længe efter kom hendes Mor ind, tog hende paa Skødet og tørrede hendes Øjne. Men hun var saa gennemskælvet af det oplevede, at hun den første halve Time eller mere ikke kunde faa et Ord frem, bare sad og rystede, saa Tænderne klappede.

Fra den Dag saa Tove paa sine Forældre med andre Øjne end før, naar hun kom op fra sin Leg: spejdende, ransagende, bange — Og naar hun igen hørte de første vrede Ord mellem dem og saa, hvad der laa bag deres Blik — det skete af og til nu — saa flæde hun bort, flygtede fra dette forfærdelige, hun ikke før havde vidst var til — bort, langt bort — blot ingen Ting høre, ingen Ting høre — I Flere Gange havde hun gemt sig nede i Kælders dybeste Krog, lige til Mørket faldt paa. Til andre Tider løb hun over i Anlægget og satte sig der paa en Bænk, sløvt stirrende frem for sig timevis, til Klokkerne ringede Folk ud, og Be-tjentene lukkede Laagerne.

»Hvor har Mors Unge været henne?« spurgte Fru Stendrup, naar Barnets Fraværelse havde været paaafaldende lang.

»Nede at lege, Mor,« svarede Tove. Hun forstod, at hvoort hun var gaaet bort, det kunde slet ikke siges.

Det var i Slutningen af August. Tove blev syv Aar, og Forældrene fejrede som sædvanlig denne Begivenhed med daglang Skovtur.

Henad Aften traadte de ud fra Traktorstedet ved Ørholm for gennem Ravnholmskoven at spadseres til Søllerød og tage med Høltetoget hjem. Tove, lille og bleg, listede stille bag efter. Vant som hun var bleven til at vandre Luften mellem Forældrene, anede hun, at et Uvejr trak op, og det varede da ogsaa kun, til de var kommen uden for Lydvidde, før det brød løs.

»Du har svært ved at holde dig, Severin,« begyndte Hustruen lav-mælt, med bedsk Snæren.

»Hvad mener du?« Han vendte

sig kampberedt mod hende med uskyldigt spørgende Øjne.

»Aah, tror du ikke, jeg saa, hvor du hele Tiden sad og gloede paa hende i den gule Kjøle!«

»Det ved jeg ikke noget af,« henskastede han ligegyldigt. »Men om saa var, naaber jeg, Ingen Skade hun har taget deraf.«

»At du ikke skammer dig, Severin. Ikke et Sekund havde du Øjnene fra hende, mens din Kone var bare Luft for dig!«

»Ja, dig har jeg nok af at se paa til daglig,« svarede han i begyndende Arrigskab.

»Naal Oven i Købet fornærmer du mig!« udbød hun og begyndte en krænket Graad. »Men det er, naar du faar noget at drikke, saa — — —«

»Da er det jo godt, jeg ikke faar noget til daglig,« afbrød han hende.

»Hvad skulde det ogsaa til med den Sjus efter Kaffen? — Oven i Købet, naar vi slet ikke har Raad til det!«

»Nu skal jeg sig dig een Ting, Himlal Den ene Gang om Aaret, vi tager i Skoven, paa Toves Fødselsdag, skulde vi vel nok have Raad til en lille Smule Fornøjelse!«

»Naa, det skal kaldes en Fornøjelse, hil — Og tilmed naar vi slet ikke har Raad til det! Med de to Hundrede Kroner om Maaneden, du tjener, kommer man ikke langt i disse Tider!«

Og over dette Tema vedblev de at hidse sig selv og hinanden mere og mere op. Intet kunde irritere den ellers ret godmodige Ægte-mand som det, at Hustruen lod ham høre, at han ikke kunde tjene mere, medens hans Broder, Gros-sereren, havde haade tredive og fyrre Tusinde Kroner ud af sin egen Handel. Severin Stendrup havde to Gange ved Broderens Hjælp prøvet at begynde for sig selv; men dels paa Grund af de nedadgaende Konjunkturer, dels fordi hans noget tillukkede Væsen støtde Kunderne, var det begge Gange gaaet galt. Akkurat og punktlig var han derimod, egnede sig godt til den Kontorstol, paa hvilken han atter var falden til Ro.

»Ægtefællerne var naaet til Enden af den lige Skovvej, der fører østpaa ud mod Nærum Marker. De endte Ord skad stadigt fra den ene til den anden. Hun lod ham høre, at hun igen havde maattet begynde at brodere til Forretninger for at de kunde blive siddende i de samme tre Huller, som da de blev gift, medens haade den og den af deres Bekendte var kommen ovenpaa.

»Ja, du har det drøjt, Himlal Igen Ting at sige, siger du!«

»Nej — hvad mon det skulde være?«

»Aa, for Eksempel Tove dér!« Han vendte sig om, men der var ingen Tove at se, hvor langt han end stirrede tilbage ad den græsklædte Skovvej.

Tove var, saa snart hun hørte de første bitre Ord, listet ad en Slugt ned til højre, kom til Stien langs Skovbrynet, fulgte den forbi Set. Ansvars Kilde, løb af Sted saa hurtigt de smaa Føder kunde bære hende. »Ingenting høre — ingenting høre!« tænkte hun, mens hun lukkede Øjnene halvt, som kunde dette hjælpe til at stænge alt det onde ude. Men hun syntes, de

Hun skælvede af Angst, saa hun var lige ved at segne.

fjendtlige Lyde vedblev at forfølge hende; de skreg i hendes Ører de stygge Ord, og hun skyndte sig end stærkere bort fra dem, spejdende efter en Krog at smutte ind i, et Hul at gemme sig dybt ned i; men hun saa kun de lys-graa Stammer, og de mødte hendes bønne Blik saa koldt og haardt.

Hun var nu ved Hjørnet af Skoven, og der udenfor laa den aabne Mark saa fredfuld og stille. Derud maatte hun! Og hun travede over Stubmarker, gennem Kløveragre, over et Par Hjulspor, saa ind paa en ny Mark og ned i en Lævnig. Her var stille — aa, saa stille! Her satte hun sig i Græsset og stirrede med tunge Øjne ud for sig.

»Og det er endda min Fødselsdag!« sukkede hun pludselig. To blanke Taarer trillede ved dens Tanke ned ad hendes blege Kinder, og da der nu var aabnet for Øjnenes Væld, vedblev det at rinde, som om det aldrig kunde udtømmes. Med eet saa maatte hun sig fladt ned paa den klamme Græsmark med Panden mod de bare Arme og græd, som hun aldrig havde grædt før.

Det var næsten mørkt, da hun omsider løftede Hovedet og stirrede forvildet frem, lige straks uklar over, hvordan hun var kommen herud.

»Nu maa jeg gaa hen til Skoven igen til Far og Mor,« tænkte hun. Men da hun kom op af Lævnigen, saa hun Skove til alle Sider. — Hvilken af dem var det, de havde gaaet i? Pludselig blev hun saa angst, at hun rystede, og i vildt Løb jog hun afsted mod den største af Skovene langt borte — Dyrehaven. Der var det sikkert, hun var kommen fra! Men en Stund efter standsede hun. Nej, saa langt havde hun dog vist ikke gaaet! Og nu styrtede hun op mod en af de smaa Skovpletter mellem Søllerød og Nærum, faldt i sin Iver to Gange i en bred Kartoffelmærk og naaede endelig derind.

»Far og Mor! — Far og Mor!« Hun standsede hvert Øjeblik og turde næsten ikke raabe højt. Der var saa uhyggeligt derinde, ingen Stier kunde hun finde, og underlige Lyde hørtes hvert Øjeblik, som listede nogen rundt bag Bu-

skene. Hun skælvede, saa hun var lige ved at segne, og styrtede paany afsted for at komme ud af Skoven; men lige i dens Udkant bevsnede hun.

Da hun længe efter kom til sig selv, slog en kold Regn ned paa hendes Ansigt, og det var helt mørkt. Hun var saa angst, at hun ikke turde røre sig, trak bare Benene lydløst op mod Maven og krøb sammen i sin tynde Sommerkjole, hvor hun laa. Hele Natten trængte de ræddeligste Lyde ned til hende: En stor Fugl tudede atter og atter oppe i en Trætop — tæet ved hende puslede og snøftede det flere Gange, maaske et vildt Dyr, der havde opsnuset hende og snart styrtede sig over hende for at æde hende — og paa een Gang skar et Hvin ned mod hende, saa frygteligt, at hun var lige ved at hvine med; en Maar var sprunget paa en stor Fugl og sied Livet af den, til den stønnede det sidste Gisp. Saa hed blev Tove derved, at det sved i Haarrøderne. Men en Stund efter gennemskælvedes hun paany af Kulde. Øjnene vovede hun ikke at slaa op en eneste Gang, og hun blev ved i det uendelige at gentage sin Aftenbøn:

Nu lukker sig mit Øje,
Gud Fader i det høje
i Varetægt mig tag.
Fra Synd og Sorg og Fare
din Engel mig bevare,
som ledet har min Fod i Dag!

Men Ingen Søvn kom med sin Dulmen, og længe efter, at det var bleven lyst, laa hun paa samme Plet med Øjnene fast knæbet sammen i Angst for alt det ræddelige om hende.

Da naar et Menneskes Stemme hendes Øre. Det er en Karl, der pløjer Rugstubbene op lige uden for Skoven. Som befriet for al Uhyggen løfter hun Hovedet og titter frem. Efter Natteregnen ruger graasorte Skyer endnu over Jorden, og alle Fugle tier. Hun rejser sig op, men kan af Udmattelse og Kulde næppe støtte paa Benene, maa gribe fat i den nærmeste Busk for ikke at falde. Der er saa trist rundt om, og saa er hun bange for Manden, der bandede saa frygteligt over Hestene.

»Aa lille Far og Mor!« hvisker hun og længes saa forfærdeligt efter dem; for nu siger de nok ikke mere saadanne onde Ord til hende. Hjem maa hun nu! — Hjem! — Og da Pløjemanden er langt borte, sætter hun i Spring ned over Markerne hen mod nogle hvide Huse, hun kan øjne. Hun synes, hun kender det største af dem. Men den Reaktion, Haabet om atter at komme hjem, fremkaldte efter den grufulde Nat, er for stærk for det skrøbelige lille Legeme. Da hun anspændt og dirrende er naaet ned til Vejen med de hvide Huse, segner hun bevidstløs om. Lidt efter bliver hun fundet af en lille Pige, der med Skoletaske i Haanden er paa Vej til Stationen, og som bliver saa forfærdet ved at se den vaade, forpusskede Toves kridhvide Ansigt, at hun snider Tasken og styrter hjemad til det største af de hvide Huse.

»Mor! Mor! Henne paa Vejen ligger en lille Pige og er død!« raabte hun.

Og ud kommer Moderen og en stor Pige med hvid Kappe, og de løber alle tre hen ad Vejen.

»Tag hende op! Martine! Tag hende op!« raabte Moderen. Og Pigen bærer paa sine stærke Arme Barnet hen til det store Hus, og mens Fruen klæder Tove af og lægger hende i Seng, telefonerer Martine efter Lægen. Fruen gnider voldsomt den spinkle, iskolde Krop og hælder lidt Portvin ind mellem Toves Tænder, og lige idet Doktoren kommer, slaar hun Øjnene op. Hun stirrer forvildet omkring sig. Først er hun bange, men snart forstaar hun, at alle vil hendes Vel: Damen, som taler saa venligt til hende, den lille Pige, der har faaet Lov at blive hjemme fra Skole, og som hele Tiden nikker sød og smilende til hende og med eet smutter ud og straks kommer tilbage med to store Ferskener, som hun lægger paa Lagenet foran hende. Og den store Mand, som trækker en Stol hen til Sengen, tager hendes Haand og føler efter Pulsen. Og mens Barnets Skrak viger, lister hede Taarer ned ad hendes Kinder.

»Kan du fortælle mig, hvad du hedder, lille Pige?« siger Doktoren.

Tove aabner Munden og bevæger Læberne — men Tungen vil ingen Ting sige. Den frygtelige Nats Rædsler har taget hendes Mæle.

Lægen begynder at ane Sammenhængen og siger det lavmælt til Fruen.

»Gud forbarme sig!« siger denne. Lægen vender sig paany mod Tove: »Kan du høre, hvad jeg siger?«

Hun nikker og græder livende ved Følelsen af intet at kunne sige.

»Kan du ikke tale?«

Barnet virrer med Hovedet.

»Er du fra København?«

Hun nikker, mens et lyst Glimt tændes i Blikket.

»Var du i Skoven i Gaar med dine Forældre?«

Nu nikker hun saa energisk, som var hun allerede paa Vej til dem.

»Du kom altsaa bort fra dem?«

Et svagt Nik og tunge Øjne bekræfter dette.

»Kan du allerede skrive?«

Dette Spørgsmaal besvarer Tove med en bedrovet Virren, som aner